1.

твій малесенький голос

Прийшов на його ескапади

і захмелів
раптово

З гамором і веселощами квітно

Твій голос немов перестрибував через вогнище
Грацiйно перед моїми очима

Або ж миготливо обабіч

Глянула
нахабно і витончено
плаваючими долонями доторкнулась мене
Спопелила мене закружляла в яскравому танці
над
Над
Бліде самолюбство

зірок і Усміхнений

місяць

о дівчино
Яким я був дурнем як плакав як серце

упало

і чисто і смерть
ескапади
Солодкий

твій голос

2.

темнавим
дощем, призахідним
сонцем сиджу я і
думаю тебе

праведне
місто твого обличчя
маленькі вулиці твоїх щік
сміються

і ці очі трішки
дрозда
трішки янгола і ці сонні
губи де плавають квіти цілунків

і
ці солодкі лякливі піруети
твого волосся
і ці

твої танцеспіви
душі. і зірки
що опадають
досконалі,і я

думаю

тебе

3.

п'ята
місяця
в синьому
небі

кохання води

тремтливе
засліплене з мовчання
небесних хвиль де

в тягучім беззір'ї
натирається жаром
жовтий коханець

стою в темноті
струнκій
і
нагальній

(знову

я повільно кохана
зриваю
твого обережного рота

збуджену квітку)

4.

істиннО
жінко це
моє тіло.
воно

лежить
саме
на височенній горі
снить тобою,

прикуте до
одержимих
очей
приречених бачити

німий карнавал ночі
темноту
намальовану
метеорами

грайливий потік
віковічних рук
що вибухає
відлунням зір

(прийшовши ти
запам'ятаєш цю ніч цей кайф цей
екстаз повільно,
перенасичено

серце зміліле
квіткожахливо
пам'ятати
буде

підніматись, повільно
повертатися до

червоних обранців губ

омріяних)

5.

як дивовижне море
із божих
долонь зійшла вона
заснути у світ

і земля зів'яла
місяць викришився
одна по одній
зірки обернулися в пил

але море
не змінилося
і вона зійшла з долонь і
вернулась в долоні

і суща в сні...

кохання,

ламання

твоєї

душі
в мої

губи

6.

всередині зрушення
небо напру
жене
мінить

ся
де
рево губи

пожорсткли загострились

я
чекаю солодкого
знищення потуг
м'яса

я суворішаю
твоєю чарівною силою

О квапливе

нищення

моїх пожадань тебе чарівна
утікачко

7.

якщо я вірю
в смерть
то вона дійсно
існує

юо ви любили мене,
місяць і сонце
зорі і квіти
золоте крещендо і срібну тишу

морських припливів
яким я не довіряв,

якось вночі

коли в мої долоні

опустилося ваше сяюче тіло
коли моє серце
співало поміж ваших досконалих
грудей

темнаво красиві зорі
на моїх вустах пелюстки танцю
і очей
відплив

співи протяжні
моєї душі
мова
зелено-

привітна бліде
відпливання бехповоротного
моря
я пізнав твою смерть

і коли

я випробував запахи кожної
ночі, коли всі мої дні
означені наперед

обличчя стає
лише
білим
ароматом,

з попелу

тоді
ти востаєш ти
приходиш до неї виймаєш

скелі з її очей і складки
її
губ
заквітчуєш

своїми неймовірними
крилами, напоєними живим подихом
усіх впертих зірок

8.

слава це останній
гріх віковічних небес
а листок
це

смерть і золотий
вік
самодержавних судорог
поміж

праху
це випадкове осяяння
тому ми так
толерантно

сприймаємо
землю, О дозволь
нам
зійти з небес

до цього
мінливого вітру
чия тендітна розкіш
злущила з нас усі накипи

увійти в твій подих
у безвість
де ми
заночуємо

це випадкове осяяння
не зупинятися не по
вертатися бути
собою О

душе, чесно
і радо переступи страх смерті
і оповиті славою
лиця

введи
нас
у
прірву

темнаву

9.

мені подобається
думати про
квітку що залишилась після нашого
кохання

відда

лені губи солод
кі побачення.

якщо цей дивак

побачить спрагу моїх губ
поміж мертвих думок
я вчитиму його ні
моту стати

пошуком
твого обличчя

і

благатиму, о ідіотська досконалосте

часу

смерті,

якщо він прийде
коханцем твого розкіш
ного буття

добре

бо я довіряю йому

твою грацію,і відпускаю тебе
в його землю

бо смерть він

10.

після п'ятої ранку
поезія
твого спогаду
дивується зі стриманої

абсурдності літа
небайдужого
до заскорузлих доріг
якими моє тіло обертається довкруж

тебе
знову зорі закін
чуються в благородних деревах і
мова відходу повторюється

досконало
і коли сонце бризне
я лежатиму,дихатиму
причинивши очі
солодка земля в якій ти єси

11.

О Неповторна
Леді мого розхристаного поклоніння
якщо я спроможуся
на тендітну

пісню під вікном твоєї душі
жодна інша її не доскочить
(інші співці
придворні

численних думок про
смерть
моя ж пісня це
Велике Ніщо яке насправді живе

вони знайшли красу
місяця не відаючи що хворі
їхнічарівні зірки а без
хмарність незрозуміла

тож очевидно
що вони придворні
і я зневажаю їх,
щиро

допускаючи що їхня какофонія
має право на ічнування.
колись за кращих часів
під примхливим сонцем)

Неповторна Леді
сприйме
мою тендітну пісню
і ми дивитимемося разом

як позаду приречено
сміється життя
безтурботний і темний
карнавал звичайних

мелодій тривіальний танець скрипок
площа благодійно протяжних пісень
досконало
жестикулює

сильним губам непідкупного
НІЩО під рясним
сонцем під недоречним
небом під гамір хробачні